

Potepuh je pogledal v nebo, prva mesečina je padla na njegov spremenjeni obraz, vzkliknil je: »Ves svet je izmišljotina!«

Vzdigovali smo se po poti v pragozd. Na gozdnem zavoju se je poslednjič odprl pogled proti Novemu mestu. Obstali smo in se zazrli v nočno domotožje. Na gorjanski rebri je gorelo. Potepuh se je oprijel drevesa in strmel v daljni požar: »Otroci moji, ne morem več. Indijanci moji, umrite lahko! Tudi izmišljotina je izmišljotina!«

(Konec prihodnjic)

POZNAM TO POPOLDNE

Miroslav Košuta

Poznam to popoldne.
Prihaja s suhim pogledom,
povaljano od trav
in sitega vetra.

Nemi koraki prebujajo pesek
po stezah parka,
sence kalijo vodo.

Česa iščem,
ko vem, da ne morem najti
ničesar?
Koga kliče tišina?

Šumenje spominov je vse bolj
oddaljeno in tiho.
Kipi stojijo na straži molka.

Vlegel se bom v travo
in čakal
in čakal.